

Position Paper Defence for Children – ECPAT Nederland

Rondetafelgesprek Kindermishandeling – 28 oktober 2026, Tweede Kamer

Bij kindermishandeling is een kind vaak afhankelijk van degene van wie de onveiligheid uitgaat. Het kind woont bijvoorbeeld bij deze persoon, wordt door hem of haar verzorgd of is voor bescherming en behandeling op deze persoon aangewezen. Zelf hulp zoeken, vrijuit spreken of zichzelf aan de situatie onttrekken is bijzonder moeilijk en niet van een kind in een gewelddadige afhankelijkheidspositie te verwachten. In deze situatie rust op de overheid de verplichting de veiligheid van kinderen te waarborgen door maatregelen te treffen ter bescherming tegen alle vormen van geweld, misbruik, verwaarlozing, mishandeling en uitbuiting. Die verantwoordelijkheid reikt verder dan het beëindigen van de onveiligheid: zij omvat ook de plicht om te zorgen voor een zorgvuldig en kindvriendelijk onderzoek naar wat het kind is overkomen, passende medische en psychische zorg en effectieve opsporing en vervolging van de vermoedelijke dader. Defence for Children schetst in dit Position Paper de internationale en Europese rechtsnormen voor de bescherming van kinderen bij vermoedens van kindermishandeling en de uitgangspunten van *child-friendly justice*. Vervolgens wordt uiteengezet hoe deze normen in het Barnahus-model een concrete praktische uitwerking krijgen en op welke wijze verschillende Europese landen dit model juridisch en organisatorisch hebben verankerd. Defence for Children – ECPAT Nederland (hierna: Defence for Children) heeft dit Position Paper opgesteld naar aanleiding van deelname aan het rondetafelgesprek in de Tweede Kamer over kindermishandeling.

Samenvatting van onze aanbevelingen:

- **Waarborg de (internationale) rechten van kinderen in nationale wetgeving:** leg vast dat ieder kind bij een vermoeden van kindermishandeling recht heeft op een tijdig, kindvriendelijke en multidisciplinair onderzoek en behandeling, waarbij het belang en het perspectief van het kind centraal staan en je straf en zorg aan elkaar verbindt.
- **Organiseer een landelijk dekkend netwerk van Barnahus-voorzieningen:** zorg voor een landelijk dekkend netwerk van gespecialiseerde, kindvriendelijke locaties waar kinderbescherming, politie, justitie en medische en psychosociale professionals onder één dak samenwerken.
- **Bouw voort op bestaande initiatieven (internationaal en nationaal):** benut de expertise en ervaringen van bestaande multidisciplinaire voorzieningen die het Barnahus-model volgen in het buitenland en in Nederland, zoals Filomena/Via225, en ontwikkel deze onder landelijke regie verder.
- **Garandeer structurele financiering en landelijke kwaliteitsnormen:** veranker de Europese Barnahus Quality Standards in de inrichting en uitvoering van deze voorzieningen, zodat ieder kind, ongeacht zijn of haar woonplaats, dezelfde kwaliteit van bescherming en ondersteuning krijgt.
- **Organiseer de samenwerking tussen strafrecht en zorg structureel:** leg duidelijke afspraken wettelijk of beleidsmatig vast over gezamenlijke casusregie, informatie-uitwisseling, forensisch onderzoek, gespecialiseerde deskundigheid, verantwoordelijkheden en toezicht.
- **Benut de huidige wetgevingstrajecten hiervoor:** gebruik de implementatie van de herziene Europese Slachtofferrichtlijn en het initiatiefvoorstel Kind-Eerst van D66 om de internationale kinderrechtennormen duurzaam in Nederlandse wetgeving te verankeren.

1. Rechtspositie van het kind

Het internationale en Europese recht kent kinderen bij vermoedens van geweld een stevige rechtspositie toe: zij hebben recht op bescherming, participatie, zorgvuldig onderzoek en passende zorg en ondersteuning. Nederland beschikt over een omvangrijk stelsel van jeugdhulp, kinderbescherming, meldingsstructuren, medische zorg en strafrecht, maar de bevoegdheden, procedures en werkwijzen zijn verspreid over verschillende wettelijke kaders. De internationaal erkende rechten van kinderen zijn in de Nederlandse wetgeving nog onvoldoende gewaarborgd in één samenhangende beschermingsprocedure.

Artikel 19 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) verplicht lidstaten niet alleen kinderen tegen iedere vorm van geweld te beschermen, maar ook effectieve procedures te waarborgen voor de preventie, signalering, melding, verwijzing, het onderzoek en de opsporing van kindermishandeling, alsmede voor de behandeling van slachtoffers en passende opvolging van deze gevallen. Het VN-Kinderrechtencomité werkte deze verplichtingen in General Comment nr. 13 (2011) uit tot de eis van een gecoördineerd, multidisciplinair en kindvriendelijk kindbeschermingssysteem. Artikel 3 IVRK vereist dat het belang van het kind een eerste overweging is bij alle maatregelen die het kind betreffen. Artikel 12 IVRK waarborgt het recht van het kind om te worden gehoord en dat diens opvattingen een passend gewicht worden toegekend in procedures. Artikel 39 IVRK ziet op het herstel van het kind en de herintegratie in de maatschappij na iedere vorm van geweld. Het kind is als individu zelfstandig drager van deze rechten. De op Nederland rustende verdragsverplichtingen vereisen daadwerkelijke verankering in het Nederlandse stelsel en dienen daarom te worden geëffectueerd door middel van duidelijke wettelijke verankering en beleidsmatige voorzieningen die verzekeren dat deze rechten in de praktijk worden gerealiseerd.

Ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) stelt procedurele eisen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de positieve verplichtingen onder artikel 3 EVRM (het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling) mede een effectief onderzoek naar aanwijzingen van ernstig geweld tegen kinderen omvatten. Het Hof heeft bovendien het recht van kinderen om daadwerkelijk bij procedures te worden betrokken verbonden met artikel 8 EVRM (het recht op eerbiediging van het privéleven) en artikel 12 IVRK.

Voor seksueel geweld concretiseert het Verdrag van Lanzarote (artikel 35) deze bescherming verder. Verhoren moeten onder meer zonder ongerechtvaardigde vertraging plaatsvinden, worden afgenomen door daarvoor opgeleide professionals, waar mogelijk door dezelfde personen en worden beperkt tot het aantal dat strikt noodzakelijk is. De wijze waarop een kind wordt onderzocht en gehoord is onderdeel van diens rechtsbescherming.

2. Child-friendly justice

Kinderen komen op uiteenlopende manieren in aanraking met het rechtssysteem. Dat kan plaatsvinden in het jeugdrecht, bijvoorbeeld in verband met kindbeschermingsmaatregelen of binnen het strafrecht als slachtoffer, getuige of verdachte van een strafbaar feit. Wanneer kinderen met het rechtssysteem worden geconfronteerd, betreden zij een complexe en vaak intimiderende wereld die primair is ingericht op volwassenen en die zij niet altijd kunnen begrijpen. Het is daarom noodzakelijk dat het rechtssysteem wordt afgestemd op de specifieke behoeften en mogelijkheden van kinderen. Onder *child-friendly justice* wordt een rechtssysteem verstaan dat toegankelijk, leeftijdsadequaat en op het kind afgestemd is, de participatie- en procesrechten van kinderen waarborgt, hun waardigheid en integriteit respecteert en de effectieve verwezenlijking van alle rechten van het kind bevordert. Daarbij vormen bescherming tegen intimidatie en secundaire victimisatie, evenals de betrokkenheid van gespecialiseerde professionals en effectieve multidisciplinaire samenwerking, belangrijke randvoorwaarden. De richtsnoeren voor *child-friendly justice* van het Comité van Ministers van de Raad van Europa¹ concretiseren voor de Europese context de normen uit het VN-Kinderrechtenverdrag (IVRK)², UN Economic and Social Council 2005/20: *Guidelines on Justice in Matters Involving Child Victims and Witnesses of Crime*³, het Europees Verdrag

¹ Raad van Europa. (2011). Guidelines of the Committee of Ministers of the Council of Europe on child-friendly justice <https://www.coe.int/en/web/children/child-friendly-justice>

² Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK), New York, 20 november 1989 <https://wetten.overheid.nl/BWBV0002508/2002-11-18/0>

³ Verenigde Naties, Economische en Sociale Raad (ECOSOC). (2005). Guidelines on Justice in Matters involving Child Victims and Witnesses of Crime <https://digitallibrary.un.org/record/558183>

voor de Rechten van de Mens (EVRM)⁴ en de daarop gebaseerde jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM)⁵.

Het Barnahus-model (zie hoofdstuk 4) biedt een concrete uitwerking van deze internationale normen. Uit een inventarisatiestudie van de Raad van Europa (2023) blijkt dat lidstaten die beschikken over Barnahus of vergelijkbare voorzieningen, de standaarden voor *child-friendly justice* betrouwbaarder en systematischer in de praktijk weten te brengen dan lidstaten waar dergelijke voorzieningen ontbreken.⁶ Deze bevindingen hebben betrekking op de geïntegreerde werking van het Barnahus-model en kunnen niet zonder meer worden toegeschreven aan afzonderlijke onderdelen daarvan.

3. Herziene Europese Slachtofferrichtlijn

Het nieuwe artikel 9 bis van de herziene Europese Slachtofferrichtlijn⁷ verplicht lidstaten om voor hen kindvriendelijke, gerichte en geïntegreerde diensten beschikbaar te stellen. In een gecoördineerd multi-agency mechanisme moeten onder meer informatie over rechten, medisch onderzoek, psychologische ondersteuning, administratieve bijstand, aangifte, de individuele slachtofferbeoordeling en audiovisuele registratie van interviews worden verbonden. Artikel 9 bis derde lid laat lidstaten overwegen ervoor te zorgen dat deze diensten binnen dezelfde gebouwen worden verleend, met bijzondere aandacht voor de belangen van kinderen die slachtoffer zijn, inclusief voor de ernst van de schade die kinderen hebben geleden door het ondergaan geweld. Overweging 18 onderstreept dat een kind dat geweld heeft meegemaakt recht heeft op tijdig, geïntegreerde en kindvriendelijke ondersteuning om verdere schade en hernieuwde victimisatie te voorkomen. Zij benadrukt daarom het belang van goed op elkaar afgestemde hulp-, beschermings- en justitiediensten en moedigt lidstaten aan deze op één locatie die voor het kind gemakkelijk toegankelijk is aan te bieden van waaruit gezamenlijk wordt gehandeld vanuit zijn of haar behoeften en welzijn. In lijn met deze aanmoediging pleit Defence for Children voor het structureel aanbieden van deze diensten op één kindvriendelijke locatie, waar professionals niet alleen gezamenlijk beschikbaar zijn, maar ook vanuit gedeelde casusregie en een samenhangend beschermings- en behandeltraject samenwerken. Hoe deze samenwerking in de praktijk vorm krijgt, is te zien in deze videorondleiding door het Barnahus in IJsland.⁸ In het volgende hoofdstuk beschrijven we het model en de praktijk in andere landen.

4. Barnahus: de praktische verwezenlijking van internationale normen, verdragsverplichtingen en richtlijnen

Het Barnahus-model vormt een concrete institutionele uitwerking van internationale en Europese normen voor *child-friendly justice*, bescherming van kinderen die slachtoffer zijn van ernstig geweld of seksueel misbruik. Barnahus betekent 'kinderhuis' in het IJslands. Het eerste Europese Barnahus werd in 1998 ingericht in IJsland. De voorwaarden en uitwerking van het Barnahus-model zijn verankerd in *The Barnahus Quality Standards*⁹, die als

⁴ Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), Rome, 4 november 1950
<https://wetten.overheid.nl/BWBV0001000/2021-08-01/0>

⁵ Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) - European Court of Human Rights <https://www.echr.coe.int/>

⁶ Greijer, S., & Wenke, D. (2023). *Barnahus: A European journey. Mapping study on multidisciplinary and interagency child-friendly justice models responding to violence against children in Council of Europe member states*. Council of Europe.
<https://rm.coe.int/barnahus-a-european-journey-mapping-study-on-multidisciplinary-and-int/1680acc3c3>

⁷ Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie. (2026). Richtlijn (EU) 2026/1472 van 17 juni 2026 tot wijziging van Richtlijn 2012/29/EU tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten, en ter vervanging van Kaderbesluit 2001/220/JBZ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/ALL/?uri=CELEX:32026L1472>

⁸ Raad van Europa. (2023). Barnahus in Iceland [Video]. Vimeo.

⁹ Barnahus Network. The Barnahus Quality Standards. <https://barnahus.eu/barnahus/the-practice-in-barnahus/standards/>

kernbeginselen het belang van het kind, zijn recht om geïnformeerd en gehoord te worden, het voorkomen van onnodige vertraging en formeel georganiseerde multidisciplinaire samenwerking vooropstellen. Barnahus is geen verzameling afzonderlijke maatregelen die, los van elkaar ingevoerd, dezelfde bescherming kunnen bieden. De meerwaarde van het model berust op de samenhang tussen strafrechtelijk onderzoek, kindbescherming onderzoek, medische beoordeling en zorg, acute ondersteuning en therapeutische behandeling. Deze onderdelen worden rondom ieder kind met elkaar verbonden door formele samenwerkingsafspraken, duidelijke verantwoordelijkheden, gezamenlijke casusregie en voortdurende begeleiding, waarbij de rechten en het perspectief van het kind in iedere fase centraal staan. De gezamenlijke huisvesting op één veilige, kindvriendelijke locatie is daarbij een belangrijk onderdeel van de rechtsbescherming: zij maakt het mogelijk procedures rond de behoeften en kwetsbaarheid van het kind te organiseren, in plaats van het kind afhankelijk te maken van afzonderlijke institutionele procedures. Tegelijkertijd worden de eisen aan zorgvuldige bewijsvergaring en de verdedigingsrechten van de verdachte, waaronder artikel 6 EVRM (beschermt het recht op een eerlijk proces), gewaarborgd. De Raad van Europa concludeert op basis van onderzoek in alle lidstaten dat het Barnahus-model zonder commitment van de Staat niet als duurzame werkwijze denkbaar is. Een duurzame toepassing vraagt daarom om structurele inbedding in het nationale rechtssysteem, met duidelijke verantwoordelijkheden, gespecialiseerde professionals, een juridisch geborgde samenwerking tussen betrokken instanties en een structureel, meerjarig gewaarborgd budget.¹⁰

Het gespecialiseerde forensische interview wordt volgens wetenschappelijk onderbouwde protocollen afgenomen en audiovisueel vastgelegd zodat het als bewijs van hoge bewijskracht in de rechtsgang kan worden gebruikt, terwijl bevoegde professionals vanuit een aangrenzende ruimte meekijken en, binnen de grenzen van het nationale procesrecht, vragen via de interviewer kunnen inbrengen. In verschillende stelsels voert dit verhoor niet alleen de strafzaak, maar ook de civiele jeugdbescherming en waar relevant bestuursrechtelijke procedures. Het Barnahus-model beperkt zich niet tot de eerste beoordeling of het veiligstellen van bewijs. De gezamenlijke beoordeling vormt de basis voor een samenhangend beschermings- en ondersteuningsplan, waarin de betrokken professionals afspraken maken over noodzakelijke interventies, verantwoordelijkheden en verdere begeleiding. De samenwerking en casusregie worden gedurende het gehele traject voortgezet, ook wanneer het strafrechtelijk onderzoek is afgerond of niet tot vervolging leidt. Medisch onderzoek, beoordeling van de beschermingsbehoefte, psychosociale ondersteuning en behandeling en casusregie zijn op dezelfde plaats beschikbaar. Een verklaring over mishandeling of seksueel geweld is geen neutrale overdracht van informatie die zonder gevolgen voor het slachtoffer bij iedere volgende organisatie kan worden herhaald. Het doet af aan de waarheidsvinding en daarmee aan de strafvervolging. Internationaal onderzoek naar de ervaringen van kinderen laat zien dat zij het ongecoördineerd herhalen van hun verhaal als belastend ervaren en het samenbrengen van hulp op één locatie als geruststellend. Voor een kind weegt de manier waarop het een procedure doorloopt even zwaar als de uitkomst.¹¹

5. Nederland bevindt zich buiten een brede Europese ontwikkeling

Barnahus wordt inmiddels internationaal breed gedragen, het model wordt in 30 Europese landen geïmplementeerd, waaronder minimaal 20 EU-lidstaten. Het Lanzarote Comité erkende het model in 2015 als veelbelovende praktijk.

¹⁰ Europese Unie & Raad van Europa. (2026, april). *Practical guidance for national authorities on how to design and implement a reform to apply the Barnahus model: Building on lessons learned and experiences from joint EU and Council of Europe projects on Barnahus model implemented through Technical Support Instrument* <https://rm.coe.int/practical-guidance-for-national-authorities-on-how-to-design-and-implement/48802bd8cf>

¹¹ J.L. Herbert e.a., 'Centring the child's experience: A synthesis of evidence for measuring outcomes in Barnahus', *Child Abuse & Neglect* 176 (2026), 108067 <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/42030781/>

De EU-Strategie voor de rechten van het kind (2021)¹² en de Strategie voor de rechten van het kind 2022–2027 van de Raad van Europa¹³ bevorderen de verdere ontwikkeling ervan. De Europese Commissie beveelt in haar aanbeveling over geïntegreerde kindbeschermingssystemen specifiek multidisciplinaire voorzieningen volgens het Barnahus-model aan. Ook het VN-Kinderrechtencomité heeft in landenaanbevelingen aangedrongen op wettelijke multidisciplinaire samenwerking en toegang tot Barnahus of vergelijkbare kindvriendelijke centra.

De juridische en organisatorische inrichting verschilt per land. IJsland heeft het gebruik ervan sinds 2022 expliciet verankerd in artikel 22 van de *Child Protection Act*, die jeugdbeschermingsinstanties in bepaalde gevallen verplicht de diensten van Barnahus in te schakelen. Denemarken kent sinds 2013 een afzonderlijke nationale wet die gemeenten verplicht Barnahus in te schakelen bij bepaalde vermoedens van (seksueel) geweld tegen kinderen. Strafrechtelijke bewijsvergaring wordt daarbij gecombineerd met jeugdbescherming en zorg, waarbij de verdedigingsrechten onder meer worden gewaarborgd door de betrokkenheid van de advocaat bij het audiovisueel geregistreerde verhoor. Noorwegen heeft eveneens een wettelijk kader voor het verplichte gebruik van Barnahus in daarvoor aangewezen zaken, uitsluitend speciaal opgeleide en gecertificeerde politiefunctionarissen verrichten er de forensische verhoren, in samenwerking met justitie en jeugdbescherming. Slovenië heeft in 2021 een specifieke wet aangenomen voor de bescherming van kinderen die geweld meemaken en legde daarin hun geïntegreerde behandeling in een Kinderhuis vast, in 2022 opende het eerste Barnahus. Estland heeft de samenwerking tussen jeugdbescherming, politie, het openbaar ministerie en forensische deskundigen vastgelegd in een nationale inter-institutionele overeenkomst. Andere landen hebben het model ingebed in reeds bestaande voorzieningen: in Finland wordt het Barnahus-model uitgevoerd door vijf gespecialiseerde forensisch-psychologische en forensisch-psychiatrische centra bij universitaire ziekenhuizen, die zijn ingericht voor de ondersteuning, beoordeling en bescherming van kinderen die slachtoffer zijn van geweld of daarvan getuige zijn geweest. Zweden kent een gedecentraliseerd netwerk van Barnahus, ondersteund door nationale richtlijnen en regionale samenwerking. Frankrijk heeft binnen de gezondheidszorg gespecialiseerde medisch-juridische voorzieningen voor minderjarige slachtoffers ontwikkeld, die als Barnahus-achtige diensten fungeren maar nog niet officieel het volledige model integreren. Spanje heeft de invoering van Barnahus verbonden aan een bredere hervorming van het nationale kindbeschermings- en strafprocesrecht. De implementatie van Barnahus vindt plaats binnen de autonome regio's, onder landelijke coördinatie. De verdere landelijke invoering wordt begeleid door nationale en regionale implementatie aanpakken en de aanpassing van regionale wetgeving en samenwerkingsprotocollen. Ierland heeft gekozen voor een landelijk aangestuurde, interdepartementale inrichting van Barnahus, waarbij bestaande wettelijke bevoegdheden en verantwoordelijkheden worden samengebracht in een structureel samenwerkingsverband. De betrokken ministeries hebben hun samenwerking bestuurlijk vastgelegd, terwijl de uitvoering berust bij de nationale kindbeschermingsorganisatie Tusla, de politie (An Garda Síochána), de Health Service Executive en Children's Health Ireland. Het eerste centrum, Barnahus West in Galway, is sinds januari 2022 operationeel.¹⁴

Deze internationale voorbeelden laten zien dat Barnahus binnen uiteenlopende nationale rechtsstelsels kan worden ingericht. De juridische en organisatorische vormgeving kan verschillen en de invoering kan gefaseerd

¹² Europese Commissie. (2021, 24 maart). *EU-strategie voor de rechten van het kind*. Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement, de Raad, het Europees Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52021DC0142>

¹³ Raad van Europa. (2022, maart). *Council of Europe Strategy for the Rights of the Child (2022–2027): Children's Rights in Action: From Continuous Implementation to Joint Innovation*. Council of Europe. <https://rm.coe.int/council-of-europe-strategy-for-the-rights-of-the-child-2022-2027-child/1680a5ef27>

¹⁴ Greijer, S., & Wenke, D. (2023). *Barnahus: A European journey. Mapping study on multidisciplinary and interagency child-friendly justice models responding to violence against children in Council of Europe member states*. Council of Europe. <https://rm.coe.int/barnahus-a-european-journey-mapping-study-on-multidisciplinary-and-int/1680acc3c3>

plaatsvinden, mits de afzonderlijke stappen onderdeel zijn van een expliciet implementatietraject dat uiteindelijk recht doet aan alle *Barnahus Quality Standards*.

Nederland beschikt over hoogwaardige expertise en kent met de multidisciplinaire aanpak (MDA) al vormen van samenwerking tussen zorg- en veiligheidspartners. Deze voorzieningen verschillen echter per regio, zijn niet altijd op één kindvriendelijke locatie georganiseerd, zijn niet altijd specifiek op kinderen ingericht en zijn niet voor alle minderjarige slachtoffers van (seksueel) geweld toegankelijk. Bovendien ontbreken een uniforme wettelijke borging en structurele financiering. Een veelbelovend initiatief is Filomena, het centrum voor huiselijk geweld en kindermishandeling en binnen Via225 gehuisvest in Rotterdam-Rijnmond. Filomena/Via225 werkt aan een geïntegreerde, kindgerichte aanpak en is sinds juni 2026, met juridische ondersteuning van Defence for Children, als geassocieerd lid aangesloten bij het Europese Barnahus Network. Daarmee wordt voortgebouwd op internationale kennis en praktijkervaring om de werkwijze verder te ontwikkelen.¹⁵ Daarmee wordt voortgebouwd op internationale kennis en praktijkervaring om de werkwijze verder te ontwikkelen.

Defence for Children pleit ervoor om deze vanuit de praktijk ontwikkelde initiatieven met landelijke regie verder uit te bouwen tot een dekkend netwerk van gespecialiseerde, kindvriendelijke voorzieningen. Dit vraagt om wettelijke verankering, structurele financiering en uniforme kwaliteitswaarborgen op basis van de Europese *Barnahus Quality Standards*. Het belang en de rechten van het kind moeten daarbij leidend zijn, zodat ieder kind, ongeacht zijn of haar woonplaats, toegang heeft tot dezelfde hoogwaardige, multidisciplinaire bescherming en ondersteuning.

6. Defence for Children vraagt om wettelijke borging en een landelijk dekkend netwerk

De Raad van Europa werkt momenteel aan een nieuwe aanbeveling over geïntegreerde dienstverlening aan kinderen die geweld hebben meegemaakt (*Recommendation on integrated services for children affected by violence*). Dit bouwt voort op wat de Raad eerder al heeft onderkend, namelijk dat deze kinderen drempels ervaren bij de toegang tot recht en hulp en risico lopen op secundaire victimisatie en dat multidisciplinaire voorzieningen bijdragen aan de verwezenlijking van *child-friendly justice*. Defence for Children is via het *Child-friendly Justice European Network* betrokken geweest bij de reactie op dit ontwerp. Nu Nederland de herziene Europese Slachtofferrichtlijn moet implementeren en het initiatiefwetsvoorstel Kind-Eerst in internetconsultatie ligt, doet zich een uitgelezen gelegenheid voor om de in dit Position Paper genoemde internationale normen structureel en in samenhang in de Nederlandse wetgeving te verankeren.

Voor een effectieve implementatie van het Barnahus en alle beschermingsnormen zoals hierboven beschreven zijn drie elementen noodzakelijk: een landelijk recht van ieder kind op dezelfde beschermingskwaliteit, voldoende regionaal bereikbare, speciaal voor kinderen ingerichte locaties waar de relevante medische, psychosociale, beschermings- en justitiële deskundigheid onder een dak daadwerkelijk kan samenkomen en samenwerken, en structurele afspraken over regie, informatie-uitwisseling, forensisch interview, bewijsgebruik, de koppeling tussen het strafrechtelijk onderzoek en de civiele jeugdbescherming gespecialiseerde opleiding, financiering, kwaliteitsbewaking en toezicht.

Dit hoeven we niet alleen te doen. Op Europees niveau zijn veel handvatten beschikbaar. De *Barnahus Quality Standards* van het Barnahus Network bieden kwaliteitsnormen voor de inrichting en uitvoering van multidisciplinaire samenwerking, het netwerk geeft eveneens trainingen en afgestemd advies. De Raad van Europa ondersteunt lidstaten bovendien bij de vertaling van deze standaarden naar nationale wetgeving, beleid en uitvoeringspraktijk, onder meer door juridische analyses, praktische implementatierichtlijnen, deskundigheidsbevordering en internationale kennisuitwisseling. Verschillende Europese landen hebben met deze ondersteuning hun nationale Barnahus-stelsel ontwikkeld en wettelijk verankerd. Nederland kan voortbouwen op reeds bestaande kennis en

¹⁵ Defence for Children Nederland. (2026, 30 juni). [Nieuwe stap in Europese Barnahus-samenwerking](#).

praktijkervaring in het land zelf en internationale kennis en ervaringen, met inachtneming van de eigen strafrechtelijke en bestuursrechtelijke kaders.

Defence for Children roept de wetgever daarom op zich nadrukkelijk aan te sluiten bij de internationale ontwikkelingen en de invoering van het Barnahus-model niet afhankelijk te laten zijn van regionale initiatieven en vrijwillige samenwerking, maar de beschikbaarheid, toegankelijkheid en kwaliteit van deze voorzieningen nationaal wettelijk te verankeren. Alleen met een structureel ingebed en landelijk dekkend stelsel kan worden verzekerd dat de bescherming waarop kinderen recht hebben niet afhankelijk is van hun woonplaats, de betrokken instanties of de toevallige beschikbaarheid van gespecialiseerde hulp.